

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoCsp/16/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120299174
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6120299174.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD.v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o. so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov 821 09, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: 1./ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX B., právne zastúpený JUDr. Martinom Fabiánom, advokátom, Štúrova 20, 040 01 Košice 2./ A. D., E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXXX/XX, XXX XX B., o zaplatenie 3.000,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 20Csp/137/2020 - 299 zo dňa 03.októbra 2022, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Priznáva žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol, žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému v 1. rade trovy konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku a žalovanej v 2. rade nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na to, že žalobca si žalobou v rámci upomínacieho konania uplatnil nárok na zaplatenie sumy 3.000,- Eur s príslušenstvom, a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22.03.2019, uzavretej medzi postupcom - Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava a žalobcom ako postupníkom, na základe ktorej bola postúpená pohľadávka postupcu voči žalovaným. Upomínací súd v Banskej Bystrici v tejto veci vydal platobný rozkaz, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel. Proti tomuto platobnému rozkazu podal žalovaný v 1. rade odpor, ktorým namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, nakoľko zmluva o postúpení pohľadávok nebola uzavretá v súlade s platnými právnymi predpismi, pričom žalobca nepreukázal, aby výzvu banky, datovanú dňom 18.12.2018 na zaplatenie omeškaného dlhu z úveru, žalovaným naozaj doručil, resp. im ju aspoň odoslal.

3. Žalobca vo vyjadrení k odporu, okrem iného uviedol, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky, čo znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka.

4. Žalovaný v 1. rade v duplike uviedol, že neboli splnené tak podmienky na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a taktiež ani podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu dlžníka na

tretiu osobu, ktorá nie je bankou. Ďalej uviedol, že žalobca žiadnym relevantným spôsobom doposiaľ nepreukázal zaslanie písomnej výzvy zo dňa 18.12.2018 pred postúpením pohľadávky bankou ako postupcom.

5. Súd prvej inštancie v tejto veci prvotne rozhodol rozsudkom zo dňa 12.07.2021, v ktorom konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania zistil, že Slovenská sporiteľňa, a.s., a žalovaní uzatvorili dňa 14.08.2014 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej im bol poskytnutý úver vo výške 12.000 eur, ktorý sa žalovaní zaviazali splátiť v 108 pravidelných mesačných splátkach po 175,46 eur, pri ročnej úrokovej sadzbe 11,89 %. Listom zo dňa 27.01.2018 boli žalovaní upozornení na to, že sú v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 2.629, 96 eur a v prípade, ak nedôjde k úhrade tejto sumy do 15 dní, bude banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Podľa poštového podacieho hárku bol tento list odovzdaný na poštovú prepravu dňa 05.02.2018. Listom zo dňa 01.03.2018 banka oznámila dlžníkom vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru k 28.02.2018. Tento list bol doručený žalovanému v 1. rade dňa 08.03.2018 a od žalovanej v 2. rade sa poštová zásielka vrátila ako nevyzdvihnutá v odbernej lehote. Listom zo dňa 18.12.2018 právny predchodca žalobcu vyzval žalovaných na úhradu dlžnej sumy s tým, že v prípade, ak táto suma uhradená nebude, bude oprávnený postúpiť pohľadávku tretej osobe. Podľa poštového podacieho hárku bol tento list odovzdaný na poštovú prepravu dňa 20.12.2018. Súd prvej inštancie mal na základe predložených listinných dôkazov za preukázané, že námietka žalovaného v 1. rade ohľadom nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu je nedôvodná. Mal za splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky a zároveň vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru považoval za platný a účinný právny úkon, nakoľko v konaní bolo jednoznačne preukázané omeškanie žalovaných, doručenie upozornenia pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti a doručenie listu, ktorým bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru. Taktiež bolo v konaní preukázané, že listom zo dňa 18.12.2018 právny predchodca žalobcu vyzval žalovaných na úhradu dlžnej sumy s tým, že títo boli poučení, že ak dlžnú sumu neuhradia, bude oprávnený postúpiť pohľadávku tretej osobe. Súd prvej inštancie týmto rozsudkom zo dňa 12.07.2021 zamietol žalobu na základe § 54a Občianskeho zákonníka, keďže dospel k záveru, že nárok žalobcu je premlčaný a v zmysle citovaného ustanovenia ho nie je možné vymáhať. Pri závere o premlčaní uplatneného nároku vychádzal zo znenia ust. § 103 Občianskeho zákonníka, veta druhá, a teda, že ak pre nesplnenie niektorej zo splátok sa stal zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. V tejto súvislosti poukázal na to, že začiatok plynutia premlčacej doby sa v danom prípade neviaže na dátum vyhlásenia predčasnej splatnosti, ale na dátum zročnosti tej nesplnenej splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal zročným celý dlh. Uviedol, že v oznámení o zosplatení dlhu zo dňa 01.03.2018 nie je uvedené pre nesplnenie ktorej splátky došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, preto vychádzal z prehľadu transakcií, z ktorého vyplynulo, že žalovaní uhradili naposledy časť splátky za mesiac november 2016 a vôbec neuhradili nasledujúcu splátku, ktorá bola splatná dňa 20.12.2016, preto súd vychádzal z tejto skutočnosti, a teda, že nasledujúcim dňom po splatnosti splátky splatnej k 20.12.2016, t.j. od 21.12.2016, začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia lehota, ktorá uplynula dňa 21.12.2019 a keďže žaloba v tejto veci bola podaná až dňa 20.05.2020, nárok žalobcu je premlčaný z dôvodu uplynutia všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty.

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Poukázal na to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil začiatok plynutia premlčacej doby, keďže veriteľ môže uplatniť svoje právo na zosplatenie celého dlhu z dôvodu nezaplatenia niektorej zo splátok, len do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, v opačnom prípade toto právo zaniká. Ak toto právo veriteľ uplatní, trojročná premlčacia doba, pokiaľ ide o celý zostávajúci dlh, začína plynúť odo dňa splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu splatnosti celého dlhu. Ak však veriteľ toto právo nevyužije a ďalšia splátka sa stane splatnou, potom toto právo zaniká a vzniká mu až v prípade, ak dlžník nezaplatí ani ďalšiu splátku dlhu. Žalobca uviedol, že v danom prípade nemohla byť vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru pre inú splátku, než splátku, ktorá bezprostredne predchádzala vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, t.j. v danom prípade je to splátka splatná dňa 20.02.2018, a preto nárok žalobcu nie je premlčaný.

7. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, rozhodnutím zo dňa 26.04.2022 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázal na to, že súd sa v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia správne zaoberal aplikáciou ust. § 103, veta druhá, Občianskeho zákonníka, avšak právne relevantným spôsobom nezodôvodnil, prečo pri počiatku plynutia premlčacej doby vychádzal zo splatnosti splátky splatnej k 20.12.2016, pre ktorú, podľa jeho názoru, došlo k zosplateniu celého úveru. Uviedol iba, že vychádzal z prehľadu transakcií, z ktorého vyplynulo, že

žalovaní iba čiastočne uhradili splátku splatnú k 20.11.2016 a splátku splatnú k 20.12.2016 už nezaplatili, preto vychádzal z toho, že pre nezaplatenie tejto splátky došlo k zosplatneniu celého úveru. Takýto postup súdu prvej inštancie ale nemá oporu v žiadnom z príslušných zákonných ustanovení. Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetný úver bol zosplatnený k 01.03.2018, avšak z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 01.03.2018 vyplýva, že úver bol zosplatnený k 28.02.2018, pričom z tejto listiny nevyplýva, pre nezaplatenie ktorej splátky bol úver zosplatnený. Za danej situácie nemožno, bez ďalšieho, vychádzať zo záveru, ktorý prezentoval súd prvej inštancie, a teda, že úver bol zosplatnený pre nezaplatenie prvej z nezaplatených splátok, keďže možnosť veriteľa zosplatniť úver je jeho právom, nie povinnosťou, a preto sa veriteľ sám môže rozhodnúť kedy, a či vôbec, úver predčasne zosplatní. Nemožno sa teda stotožniť s tým, že veriteľ mal svoje právo zosplatniť úver využiť ihneď pri nezaplatení prvej splátky, pričom je korektné pokiaľ veriteľ najprv, aj viacnásobne, upozorní dlžníka na nezaplatenie splátok, a až keď využije všetky možnosti, aby si dlžník splnil svoje povinnosti (interné pravidlá upozornenia dlžníkov v prípade neplnenia splátok), úver môže zosplatniť, čím ale dlžníka dostane do pozície, že tento má jednorázovo uhradiť celý zostatok dlhu. V danom prípade z úverovej zmluvy vyplýva, že splatnosť jednotlivých splátok bola dohodnutá k 20. dňu v mesiaci. Pokiaľ veriteľ zosplatnil úver k 28.02.2018, pri splnení dikcie zákona vyplývajúcej z ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, mohol zosplatniť úver najneskôr pre nezaplatenie splátky splatnej k 20.11.2017, keďže od tohto obdobia by trojmesačná lehota v zmysle citovaného zákonného ustanovenia uplynula k 20.02.2018 a k 28.02.2018 teda mohol úver predčasne zosplatniť. Za situácie, že z listín predložených súdu prvej inštancie nevyplývalo pre nezaplatenie ktorej splátky veriteľ úver zosplatnil, mal súd prvej inštancie vyzvať žalobcu, aby túto skutočnosť súdu oznámil. V súčasnosti to už, ale nie potrebné, keďže žalobca v odvolaní uviedol, že to bolo pre nezaplatenie splátky splatnej k 20.02.2018, čo ale nie je možné akceptovať, keďže k tomuto dátumu nie je splnená citovaná zákonná podmienka vyplývajúca z ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie sa ale vyššie úvahami nezaoberal, čím zaťažil svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou.

Odvolací súd zároveň upriamil pozornosť súdu prvej inštancie na otázku týkajúcu sa platného vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, pričom, aj keď súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia konštatoval, že mal za splnené zákonné predpoklady vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, z listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu, nevyplýva doručenie výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka do dispozičnej sféry žalovaných, pričom aj prípadné podanie takejto výzvy na poštovú prepravu nepostačuje pre splnenie citovanej zákonnej podmienky a pre takýto prípad prípadného neplatného zosplatnenia úveru je namieste skúmanie platnosti následného postúpenia pohľadávky.

Súdu prvej inštancie dal za úlohou relevantne zdôvodniť, na základe akých konkrétnych skutočností a zákonných ustanovení vychádzal pri určení začiatku plynutia premĺčacej doby zo splatnosti splátky splatnej k 20.12.2016, resp. zväziť, či v prípade, pokiaľ nie je táto skutočnosť jednoznačne veriteľom deklarovaná, je možné vychádzať z takéhoto počiatku plynutia premĺčacej doby, vzhľadom na to, že sa jedná iba o právo veriteľa a či v takomto prípade nie je na mieste vychádzať z dátumu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a v spojitosti s tým spätne určiť, od ktorej splátky bolo možné najneskôr zosplatniť úver tak, aby bola zachovaná trojmesačná lehota v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

8. Súd prvej inštancie v predmetnej veci opätovne rozhodol rozsudkom zo dňa 03.10.2022 tak že žalobu zamietol. Pri viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu konštatoval že k platnému zosplatneniu úveru nemohlo dôjsť pre nezaplatenie splátky splatnej k 20.02.2018, keďže nebola splnená zákonná podmienka vyplývajúca z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a to omeškanie so zaplatením splátky trvaní minimálne troch mesiacov, preto je tento úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka (OZ) neplatný, nakoľko odporuje zákonu. Keďže je zosplatnenie úveru neplatné tak na základe § 92 ods. 8 zákona o bankách nemohol právny predchodca platne postúpiť tzv. „živý“ úver nakoľko konečná splatnosť úveru bola dohodnutá až k 20.08.2023, preto je postúpenie pohľadávky neplatné a žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný, preto žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona 660/2015 Z.z. - Civilný sporovej poriadok (CSP a) úspešnému žalovanému v 1. rade priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Úspešnej žalovanej v 2. rade, ktorá si náhradu trov konania neuplatnila a zo spisu jej ani žiadne trovy konania nevyplývajú, náhradu trov konania nepriznal.

9. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, a to z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň nesprávnym procesným postupom znemožnil

žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Citoval ustanovenia § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (OZ), poukázal na to, že právo na zosplatnenie úveru môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, preto je zrejmé, že v prípade, ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru k 28.02.2018, toto svoje právo uplatnil v súlade s § 565 OZ pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.02.2018, t.j. splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru bezprostredne predchádzala, a pre ktorej nezaplatenie mohol v súlade s § 565 OZ vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa (žalovaných) s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom spotrebiteľ (žalovaný) boli na toto oprávnenie veriteľa upozornení podaním zo dňa 27.01.2018. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu.

10. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 1. rade. Uviedol, že skutkovú, ako aj právnu argumentáciu uvádzanú žalobcom v jeho odvolaní považuje za účelovú, zavádzajúcu a právne irelevantnú. Poukázal na to, že sám žalobca tvrdil že mimoriadna splatnosť úveru vyhlásená podaním zo dňa 01.03.2018 bola vyhlásená pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.02.2018, a preto možno konštatovať že v tomto prípade neboli splnené podmienky pre vyhlásenie minulé mimoriadnej splatnosti úveru nakoľko nebola dodržaná doba troch mesiacov podľa § 53 ods. 9 OZ, nevyhnutná pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, pričom už táto skutočnosť sama osebe odôvodňuje zamietnutie žaloby v celom rozsahu z dôvodu nenaplnenia podmienok pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, ako aj dôvodu následného neplatného postúpenia predmetnej pohľadávky na žalobcu. Rovnako sa žalovaný v 1. rade nestotožňuje s tvrdeniami žalobcu o doručení výzvy pred zosplatnením úveru do jeho dispozičnej sféry. Žalovaný v 1. rade považuje rozsudok súdu prvej inštancie za správny a preto navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil.

11. K vyjadreniu žalovaného v 1. rade sa vyjadril žalobca, ktorý k opakovanej námietke premlčania zo strany žalovaného (aj keď žalovaný takúto námietku vo svojom vyjadrení nevzniesol) poukázal na princíp právnej istoty a citoval viacero rozhodnutí Najvyššieho súdu z ktorých, podľa jeho názoru, vyplýva že jeho nárok nemožno považovať ani z časti za premlčaný. Podaním zo dňa 30.01.2023 žalobca upovedomil upovedomil súd o rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach, sp. zn. 5 Cdo 224/2021 a 4 Cdo 132/2021.

12. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobcu podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, pri viazanosti dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd nezistil naplnenie žiadneho z odvolacích dôvodov.

13. V súvislosti s rozsiahlou argumentáciou žalobca uvedenou v odvolaní, odvolací súd poukazuje na to že žalobca už v pôvodnom odvolaní voči rozsudku zo dňa 21.07.2021 -podanie zo dňa 05.08.2021, nepochybne uviedol, že mimoriadna splatnosť úveru v danom prípade bola vyhlásená pre nezaplatenie splátky splatnej k 20.02.2018, dokonca uviedol, že to ani nemohlo byť pre nezaplatenie inej splátky, ale výlučne tejto splátky. Takéto vyjadrenie žalobcu považuje odvolací súd za absurdné, pretože je to práve oprávnenie veriteľa, ktorý sa rozhodne, pre nezaplatenie ktorej zo splátok, predmetný úver zosplatní, pokiaľ sú ale samozrejme splnené zákonné podmienky zosplatnenia, ktoré sú pri spotrebiteľských úveroch upravené okrem § 565 Občianskeho zákonníka aj špeciálnym ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, z ktorého nepochybne vyplýva, že svoje právo podľa § 565 OZ môže dodávateľ uplatniť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

14. Žalobca upriamil pozornosť odvolacieho súdu na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp.zn 4 Cdo 132/2021 a 5 Cdo 224/2021. Odvolací súd dopĺňa, že táto problematika bola riešená napr. aj rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, sp.zn 7 Cdo 268/2020, ako aj 4 Cdo 23/2022. Z posledne citovaného rozhodnutia, okrem iného vyplýva, že lehota, v ktorej musí byť uplatnené právo na zosplatnenie úveru, je najskôr do splatnosti nasledujúcej splátky a veriteľ tak môže urobiť až po uplynutí lehoty troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky v zmysle § 53 ods. 9 OZ. Pokiaľ

teda žalobca zvyrazňoval skutočnosť, že svoje právo môže použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, tak odvolací súd s touto citáciou poslednej vety § 565 OZ samozrejme súhlasí, ale uvedené ustanovenie neznamena výklad prezentovaný žalobcom, a teda že k zosplateniu úveru, ktorý je predmetom tohto konania muselo dôjsť iba pre nezaplatenie splátky bezprostredne predchádzajúcej zosplateniu úveru tak, aby bolo zachované ustanovenie poslednej vety § 565 OZ. Takýto výklad nie je správny, pretože ako už odvolací súd uviedol, v spotrebiteľských veciach je ustanovenie § 565 OZ modifikované ustanovením § 53 ods. 9 OZ, z ktorého vyplýva, že sa musí jednať o splátku, s ktorou je dlžník v omeškaní už 3 mesiace a zároveň ho veriteľ upozornil, v lehote nie kratšej ako 15 dní, na uplatnenie práva na zosplatenie úveru.

15. Odvolací súd poukazuje na to, že všetky vyššie citované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR riešia aj počiatok plynutia premičacej doby pri nárokoch uplatnených z titulu zosplatených úverov, pričom pri úveroch, ktoré nie sú spotrebiteľské, plynú pri strate výhody splátok premičacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky pre nesplatenie, ktorej sa stal splatný celý dlh, avšak inak je tomu pri strate výhody splátok spotrebiteľských úverov, pri ktorých podľa § 53 ods. 9 OZ začne premičacia doba plynúť prvý deň, nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky, pre nesplnenie, ktorej sa stal splatným celý dlh, za podmienky, že v lehote uvedených troch mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa (bod 28 rozhodnutia NR SR 4 Cdo 23/2022).

16. Odvolací súd však poznamenáva, že aj keď žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného v 1. rade k jeho odvolaniu uviedol, že tento mal opätovne namietať premičanie, tak uvedené tvrdenie nie je pravdivé, pretože žalovaný v 1. rade v tomto svojom podaní opätovne nevzniesol námietku premičania a jej posúdenia nie je ani predmetom odvolacieho prieskumu.

17. Odvolací súd teda poukazuje na to, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval príslušné právne predpisy. Správne právne uzavrel, že žalobca v tejto veci nie je aktívne vecne legitimovaný, nakoľko nedošlo k platnému zosplateniu úveru z dôvodu, že sám žalobca uviedol že k zosplateniu úveru pristúpil pre nezaplatenie splátky splatnej k 20.02.2018 a úver zosplatnil k 28.02.2018, čo je ale v rozpore s § 53 ods. 9 OZ, nakoľko k takémuto dňu zosplatenia úveru, neboli žalovaní v omeškaní so zaplacením splátky splatnej k 20.02.2018 minimálne 3 mesiace, a preto je zosplatenie úveru s poukazom na ustanovenie § 39 OZ neplatné pre rozpor so zákonom, a to s ustanovením § 53 ods. 9 OZ. Za takejto situácie, preto nie sú ani splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky inému subjektu, bez súhlasu dlžníkov, keďže úver bol v čase postúpenia naďalej "živý", a takýto úver nebolo možné platne postúpiť, a preto žalobca, ako postupník, nie je v tejto veci aktívne vecne legitimovaný. Vzhľadom na uvedené preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 1 odvolací súd CSP, na základe § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému v 1. rade, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynú znohu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).